

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 27 czerwca 2014 r. A. M. (1) wniósł przeciwko uczestnikowi Grupa (...) w W. o stwierdzenie zasiedzenia z dniem 28 sierpnia 2011 r. ruchomości w postaci samochodu marki M. (...) nr identyfikacyjny pojazdu (...) i samochodu marki M. (...) nr identyfikacyjny pojazdu (...). W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca wskazywał, że on oraz B. C. (1) byli współnikami w Grupa (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością posiadając po 50% udziałów w spółce. Wnioskodawca wskazywał, że poprzez powyższą spółkę doszło do zakupu ww. pojazdów w USA w dniu 28 sierpnia 2008 r. Wnioskodawca wskazywał, że samochody zostały sprowadzone do B. w RFN, skąd je osobiście odebrał a następnie odprawił. Dodał też, że uiścił z własnych pieniędzy opłaty celne, a następnie uzyskał na swoje nazwisko dowody rejestracyjne dla obu samochodów. Następnie, również na własny koszt i osobiście przytransportował je do kraju. Zgodnie z wyceną sporządzoną na jego wniosek, rzeczoznawca ustalił wartość pojazdu M. (...) nr ident. poj. (...) na kwotę 12.000,00 zł, natomiast wartość pojazdu marki M. (...) nr ident. poj. (...) - na kwotę 10.000,00 zł. Wnioskodawca podniósł też, że zamiarem stron było rozliczenie zakupu pojazdów po ich sprowadzeniu do Polski. Do ostatecznego rozliczenia doszło i przez 5 lat nikt wobec tego faktu nie zgłaszał zastrzeżeń. Dopiero w pozwie z dnia 07 marca 2013 r. zarejestrowanym w Sądzie Rejonowym w Toruniu pod sygn. I C 174/13 Grupa (...) Sp. z o.o. podważyła dokonane rozliczenia i domagała się wydania obu pojazdów przez A. M. (1). Wnioskodawca wskazywał, że nie posiada w dokumentach księgowych dokumentu potwierdzającego jego prawa do pojazdów będących przedmiotem sporu. Zakup nadto nie został wpisany do ksiąg handlowych uczestnika. W ocenie wnioskodawcy, mając na względzie okres w którym pojazdy znajdowały się w jego posiadaniu wniosek jest w pełni zasadny jak i skuteczny (wniosek k. 2-5).

W odpowiedzi na wniosek z dnia 11 lutego 2015 r. uczestnik Grupa (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W., wniósł o odrzucenie wniosku A. M. (1) z dnia 10 czerwca 2014 r. z uwagi na istnienie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 27 maja 2014 r. a w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, uczestnik wniósł o oddalenie wniosku A. M. (1) jako bezzasadnego. W uzasadnieniu odpowiedzi, uczestnik wskazywał, że kwestia własności pojazdów stanowiących przedmiot sporu została już prawomocnie rozstrzygnięta na korzyść uczestniczki prawomocnym orzeczeniem wydanym w sprawie I C 714/13. Uczestnik wskazywał, że A. M. (2) sprowadził sporne pojazdy w imieniu i na rzecz uczestniczki. Potwierdzenie powyższego stanowiły dokumenty celne, faktury VAT, opinie techniczne, gdzie wszędzie widnieje jako kupujący, sprowadzający do kraju i zlecający wszelkie czynności uczestnik, Grupa (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W.. Uczestnik negował także, aby kiedykolwiek doszło do rozliczenia pojazdów pomiędzy współnikami rzeczonoj spółki. Uczestnik utrzymywał, że wnioskodawca nigdy nie władał autami jako właściciel i nigdy nie miał ich zarejestrowanych na siebie. W ocenie uczestnika, wnioskodawca miał pełną świadomość, że nie jest właścicielem pojazdów, a pomimo tego ukrywał je przed spółką i nie wykazał woli ich wydania na rzecz Grupy (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. (pismo uczestnika k. 80-83).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2015 r. Sąd odmówił odrzucenia wniosku (postanowienie k. 153).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Grupa (...) Sp. z o.o. w W. (dalej: Grupa (...)) została założona w dniu 13 maja 2008 r. Wspólnikami spółki z 50 % udziałami w spółce byli B. C. (2) oraz A. M. (1). Wspólnicy byli również w konkubinacie. Przedmiotem działalności spółki była między innymi: sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek, sprzedaż hurtowa i detaliczna pozostałych pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, konserwacja i naprawa pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli.

Dowód: bezsporne, odpis z KRS k. 7-12, zeznania świadka R. G. k. 49 -50, zeznania wnioskodawcy A. M. (1) k. 50-51, zeznania świadka B. C. (3) k. 170-172 oraz w aktach Sądu Okręgowego o sygn. XX GC 400/11 - umowa Spółki k. 42-49, protokół k. 51, akt notarialny Rep. A nr (...) k. 81-83, akt notarialny Rep. A nr (...) k. 84-93, akt notarialny Rep. A nr (...) k. 94-110.

Grupa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. złożyła zamówienie na zakup importowanych pojazdów i dnia 27 sierpnia 2008 r. kupiła od E. (...) Inc. z siedzibą w USA samochód osobowy marki M. (...), rok produkcji 1985, nr VIN (...) oraz samochód osobowy marki M., rok produkcji 1982, nr VIN (...). Łączna suma zakupu pojazdów wyniosła 3.950,00 USD. Łączy koszt zakupu wyniósł 15 790 USD.

Dowód: zeznania świadka R. G. k. 49 -50, tłumaczenie faktury VAT #102 k. 14, faktura #102 k. 15 oraz w aktach Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. I C 714/13 - faktury k. 31-34, a także w aktach Sądu Okręgowego o sygn. XX GC 400/11 - faktura # 101 k. 22, faktura #102 k. 23.

Grupa (...) przełała w dniu 05 sierpnia 2008 r. ze swojego konta na konto sprzedającego E. (...) Inc. z siedzibą w USA kwotę 10.000,00 USD, a w dniu 01 września 2008 r. kwotę 5.790,00 USD.

Dowód: w aktach Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. I C 714/13 - zlecenie przelewu zagranicznego k. 28, wyciąg z rachunku k. 29-30 oraz w aktach Sądu Okręgowego o sygn. XX GC 400/11 - wyciąg k. 24, polecenie wypłaty za granicę k. 25.

W dniu 05 listopada 2008 r. sporne pojazdy marki M. (...) nr ident. poj. (...) oraz marki M. (...) nr ident. poj. (...) zostały sprowadzone do B. w Niemczech. Odbiorcą pojazdu była Grupa (...) Sp. z o.o., która dokonała także wpłat tytułem należnych opłat celnych. W imieniu Grupy (...) Sp. z o. o. odbioru samochodów dokonał A. M. (1) na podstawie upoważnienia udzielonego przez Grupę (...) Sp. z o. o.

Dowód: uwierzytelnione tłumaczenie z języka niemieckiego informacji z Urzędu Celnego B. k. 16-17, uwierzytelnione tłumaczenia stanowiące potwierdzenie uiszczenia opłat celnych wraz z kwitami opłat celnych w języku niemieckim k. 18-27, zeznania świadka R. G. k. 49 -50 oraz w aktach Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. I C 714/13 - podanie k. 177.

Grupa (...) zleciła Stowarzyszeniu (...) i Ruchu Drogowego (...) określenie stanu technicznego oraz wartości rynkowej spornych pojazdów. Z przedstawionej opinii wynikało, że wartość pojazdu M. (...) nr ident. poj. (...) została określona na kwotę 12.000,00 zł natomiast wartość pojazdu marki M. (...) nr ident. poj. (...) została ustalona na kwotę 10.000,00 zł.

Dowód: opinia stowarzyszenia rzeczoznawców k. 28-31, kalkulacja napraw k. 124-138 oraz w aktach Sądu Okręgowego o sygn. XX GC 400/11 - opinia i potwierdzenie k. 26 -28.

Powód bez zgody i wiedzy Spółki dokonał rejestracji jednego z pojazdów na siebie na terenie Niemiec.

Dowód: zeznania świadka B. C. (1) k. 170-171, zeznania powoda k. 50-51, 173 oraz w aktach Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. I C 714/13 -kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 51-52.

Oba pojazdy zostały przewiezione na teren siedziby oddziału Spółki, w B. i tam miały zostać poddane renowacji. Renowacji tej na zlecenie Spółki miała dokonać osoba trzecia.

Dowód: zeznania świadka B. C. (1) k. 170-171, zeznania powoda k. 50-51, 173.

Samochody te stanowiły jedyny majątek trwały spółki Grupa (...) Sp. z o.o. w W.. Zostały one wykazane w pozwie o rozwiązanie umowy Spółki, jednakże nie zostały ujęte w zapisach księgowych

Dowód: dokumenty załączone do akt Sądu Okręgowego o sygn. XX GC 400/11.

Osobisty związek (...) Spółki Grupa (...) zakończył się we wrześniu 2009 r. Od tego momentu (...) Spółki (...) zaczęły zgłaszać między sobą oraz wobec Spółki (a także Spółka wobec nich) wzajemne roszczenia finansowe.

Dowód: zeznania świadka B. C. (1) k. 170-171, zeznania powoda k. 173.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2011 r. uczestniczka Grupa (...) Sp. z o. o. wezwała A. M. (1) do zwrotu przedmiotowych samochodów marki M., nabytych przez Spółkę Grupa (...) Sp. z o.o. Pomimo wystosowanego wezwania i odebrania go przez powoda, pojazdy nie zostały zwrócone.

Dowód: w aktach Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. I C 714/13 - wezwanie do zwrotu pojazdów k. 37, zeznania powoda k. 235.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt XX GC 400/11 została otwarta likwidacja powodowej Spółki.

Dowód: odpis z KRS k. 7-13, w aktach Sądu Okręgowego o sygn. XX GC 400/11 -wyrok k. 135.

Pozwem z dnia 11 marca 2013 r. (data prezentaty biura podawczego), wniesionym do Sądu Rejonowego w Toruniu, zarejestrowanym pod sygn. akt I C 714/13, Grupa (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W., wniosła o nakazanie A. M. (1), aby wydał jej dwa samochody osobowe marki M., każdy z nich o wartości 30.000 zł, które są własnością powódki oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Na wypadek, gdyby wydanie żądanych ruchomości nie było możliwe lub gdyby A. M. (1) nie dokonał ich wydania w ciągu miesiąca od uprawomocnienia wyroku uwzględniającego powództwo, o zasądzenie na rzecz Grupy (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. kwoty stanowiącej równowartość ww. pojazdów, tj. 60.000 zł. W piśmie z dnia 07 października 2013 r. Grupa (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. zmodyfikowała żądanie pozwu z ewentualnego na alternatywne i wniosła o nakazanie A. M. (1) aby wydał przedmiotowe pojazdy w terminie 14 dni, albo zapłacił na rzecz Grupy (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. kwotę stanowiącą ich równowartość tj. 60.000 zł z ustawowym odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Dowód: kopia pozwu k. 32-37 oraz w aktach Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. I C 714/13 - pozew k. 2-7.

Wyrokiem z 27 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu oraz nakazał pozwanemu A. M. (1), aby wydał powódce Grupie (...) w W. pojazdy: marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1985 o numerze identyfikacyjnym vin (...), marki M. (...), rok produkcji 1982, o numerze identyfikacyjnym vin (...).

Dowód: kopia wyroku wraz z uzasadnieniem k. 56-61 i 90-102, odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 105-110 oraz w aktach Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. I C 714/13 - wyrok z uzasadnieniem k. 296, 300-304.

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu stał się prawomocny z dniem 28 stycznia 2015 r. na skutek wyroku Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 28 stycznia 2015 r. oddalającego apelację A. M. (1) od wyroku Sądu pierwszej instancji.

Dowód: odpis wyroku w sprawie VIII Ca 584/14 i VIII Cz 622/14 k. 71, odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 111-117 oraz w aktach Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. 714/13 - wyrok z uzasadnieniem k. 372-372v, 379-384.

Od 2011 r. wnioskodawca wykupuje polisę ubezpieczeniową spornych pojazdów.

Dowód: polisy k. 125-126. k. 129.

Od 2009 r. przeprowadzane są badania techniczne obu pojazdów.

Dowód: świadectwa k. 127-129.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o powołane uprzednio dokumenty i kopie dokumentów, których pochodzenia od oryginałów strony nie kwestionowały, które znajdują się w aktach niniejszej sprawy, jak i w aktach sądowych o sygn. I C 714/13 prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Toruniu i o sygn. XX GC 400/11 Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie wymienionym powyżej. Prawdziwość tych dokumentów - tj. pochodzenie od osób pod nimi

podpisanych - nie została zaprzeczona, więc stanowiły one dowody tego co zostało nimi zaświadczone (dokumenty urzędowe art. 244 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c.), oraz że oświadczenia pochodzą od wskazanych w treści osób (dokumenty prywatne art. 245 w zw. z art. 253 k.p.c.) Okoliczności, na jakie zostały sporządzone dokumenty nie były kwestionowane, przez co należało je uznać na przyznane (art. 229 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c.).

Nadto, podstawę ustaleń Sądu stanowiły częściowo zeznania świadków R. G., B. C. (1) oraz częściowo zeznania wnioskodawcy. Przy tym Sąd podnosi, że jego uwadze nie umknęło, że wszystkie przesłuchane w toku niniejszego postępowania osoby są mocno ze sobą skonfliktowane, dlatego też do ich zeznań podchodził z dużą ostrożnością i dał im przymiot wiarygodności jedynie w takim zakresie, w jakim znajdują one potwierdzenie w rzeczowym materiale dowodowym oraz w jakim zeznania te korelowały między sobą (np. jak choćby w zakresie tego, że samochody po odprawie celnej zostały przywiezione do Polski przez wnioskodawcę i jego ojca na lawecie oraz, że zostały one przewiezione na teren siedziby oddziału Spółki w B. oraz w zakresie tego, że renowacja tych samochodów nie została przeprowadzona). Ponadto, Sąd miał również na względzie to, że B. C. (1) i A. M. (1) są w istotny sposób zainteresowani wynikiem postępowania, wobec czego przede wszystkim do ich zeznań podchodził sceptycznie. Z tych też względów swoje ustalenia, jak podniesiono powyżej, Sąd w głównej mierze oparł na dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek A. M. (1), którego podstawę stanowił przepis art. 174 k.c., nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wskazany powyżej przepis określa przesłanki nabycia własności rzeczy ruchomej (w rozumieniu art. 45 k.c.) w drodze zasiedzenia przez jej posiadacza. Posiadacz, który nie jest właścicielem rzeczy ruchomej, aby nabyć jej własność musi: posiadać ją nieprzerwanie przez okres 3 lat, mieć przymiot posiadacza samoistnego (vide art. 336 k.c.) i nie może pozostawać w złej wierze. Niespełnienie którejkolwiek z tych przesłanek wyłącza możliwość stwierdzenia zasiedzenia. Dodać jednak przy tym od razu wypada, że - co podniesiono - do zasiedzenia własności rzeczy ruchomej prowadzi tylko posiadanie samoistne, jednak niektóre sposoby wejścia w posiadanie rzeczy ruchomej wykluczają jej zasiedzenie (np. samowolne zawładnięcie rzeczą ruchomą, a to z uwagi na przesłankę dobrej wiary - vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02 października 1998 r., III CKU 28/98, LEX nr 1214899). Nadto przepisów o zasiedzeniu nie stosuje się w sytuacji, w której na skutek nabycia rzeczy ruchomej od nieuprawnionego nabywca stał się posiadaczem samoistnym rzeczy, wtedy bowiem ma zastosowanie art. 169 k.c. Podnieść również należy, że ów ww. trzyletni termin rozpoczyna swój bieg z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie samoistne. Ponadto, zgodnie z art. 174 k.c. dobra wiara posiadacza musi trwać „ciągle” - tj. od chwili uzyskania posiadania do chwili upływu trzyletniego terminu zasiedzenia. Utrata dobrej wiary w tym okresie wyklucza więc zasiedzenie rzeczy ruchomej. Przy tym w doktrynie przyjmuje się, że utrata dobrej wiary następuje zarówno wtedy, gdy posiadacz poweźmie wiadomość, że nie jest właścicielem rzeczy, jak również wtedy, gdy dalsze pozostawanie posiadacza w błędnym przeświadczeniu, że jest właścicielem rzeczy, przestaje być obiektywnie usprawiedliwione. Z kolei dobra wiara posiadacza samoistnego odnosi się do jego przeświadczenia, że służy mu prawo własności do rzeczy, a to jego przekonanie jest usprawiedliwione okolicznościami. Posiadacz samoistny jest w dobrej wierze wówczas, gdy takie jego przekonanie, choć w istocie błędne, jest jednak usprawiedliwione w świetle doświadczenia życiowego oraz obiektywnych zasad rozumowania. Dodać też należy, że przekonanie posiadacza, że jest on właścicielem rzeczy, jest usprawiedliwione wówczas, gdy ani okoliczności towarzyszące nabyciu rzeczy, ani zdarzenia, które miały miejsce w trakcie trzyletniego okresu posiadania tej rzeczy, nie powinny były - przy ich obiektywnej ocenie - wzbudzić w posiadaczu wątpliwości co do przysługującego mu prawa. Złą wiarę można zatem zarzucić zarówno samoistnemu posiadaczowi, który wie, że właścicielem nie jest, jak i temu, który z uwagi na konkretne okoliczności powinien taką wiedzę posiadać (tzw. zwykle niedbalstwo).

Dodać również wypada, że posiadaniem samoistnym w rozumieniu przepisu art. 336 k.c. występuje w razie władania rzeczą „jak właściciel”, bez ograniczenia do przypadków władania zgodnego z prawem (władania „jako właściciel”). Rozstrzygające znaczenie ma więc rozległy zakres władania rzeczą, na wzór prawa własności (vide art. 140 k.c.), chociażby nawet nie poparty przysługującym posiadaczowi prawem własności.

Nadto, Sąd wskazuje, że w polskim systemie prawnym nie obowiązuje zasada, według której *nemo sibi ipse causam possessionis mutare potest*. Jest więc możliwe przekształcenie, w toku władania rzeczą - według woli posiadacza - dotychczasowego posiadania zależnego w posiadanie samoistne lub odwrotnie.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, że wniosek A. M. (1) jest bezzasadny, albowiem posiadał on samochód osobowy marki M. (...), rok produkcji 1985, nr VIN (...) oraz samochód osobowy marki M., rok produkcji 1982, nr VIN (...) w złej wierze. Stąd też, istnienie bądź nieistnienie pozostałych przesłanek nie będzie przesądzające dla ustalenia, czy wnioskodawca nabył samochód w drodze zasiedzenia.

Oceniając materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie Sąd uznał, że wnioskodawca już w chwili wejścia w posiadanie ww. samochodów nie pozostawał w dobrej wierze. Po odbiór bowiem ww. pojazdów z odprawy celnej w B. w Niemczech A. M. (1) nie zgłosił się bowiem jako właściciel tych pojazdów, lecz jako osoba upoważniona przez właściciela - Grupę (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W., co oznacza, że również w chwili objęcia tych aut w posiadanie działał z ramienia Spółki, nie zaś samodzielnie.

Powyższe znajduje również potwierdzenie w dokumentach. Otóż, Sąd zauważa, że z wyciągu kont Spółki wynika, że środki pieniężne na zakup rzeczonych samochodów pochodziły z konta uczestnika - Grupy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Na marginesie przy tym odnotować wypada, że wnioskodawca nie wykazał, aby przelał na konto Spółki dodatkowe - to jest poza wkładem na kapitał Spółki- środki pieniężne właśnie na zakup samochodów i dokonania wszelkich opłat związanych z ich sprowadzeniem do Polski. Od razu też podnieść należy, że wnioskodawca nie wykazał również, aby uiścił ów wkład na kapitał Spółki, jednakże wobec nie zaprzeczenia tej okoliczności przez uczestnika, Sąd uznał, że wkład taki został przez A. M. (1) uiszczony. Zaznaczyć też należy, że A. M. (1), jako wspólnik ww. Spółki był zobowiązany do uiszczenia wkładu na poczet jej kapitału, wobec czego z faktu pokrycia przez niego tego wkładu, nie można wywodzić, że pojazdy te zostały zakupione z pieniędzy wnioskodawcy, nie zaś ze środków Spółki.

Dalej Sąd wskazuje, że również na fakturach z zakupu tych samochodów widnieje jako kupujący nie wnioskodawca, lecz uczestnik. Nadto, co niesporne, A. M. (1) by móc odebrać samochody i dokonać ich odprawy celnej musiał legitymować się upoważnieniem tejże Spółki i takie upoważnienie uzyskał. Nadto, także wszelkie opłaty celne zostały uiszczone - co potwierdza wyciąg z konta - przez uczestnika. Sąd zauważa też, że na wszystkich deklaracjach, kwitach czy pozwoleniach, jako właściciel widnieje uczestnik - tj. Grupa (...), co oznacza, że to uczestnik dokonując odpraw pojazdów i pozyskując na nie pozwolenia oraz dokonując ich zgłoszeń sam wskazał właśnie uczestnika jako ich właściciela. Z tego, zdaniem Sądu należy wywieść, że w chwili dokonywania ww. czynności, uczestnik respektował to, że to Spółka jest jedynym i wyłącznym właścicielem tychże pojazdów. Nadto powyższe działanie i zachowanie A. M. (1) dowodzi także, że od początku miał on pełną świadomość tego, że do jego zadań należy jedynie sprowadzenie samochodów stanowiących własności Spółki na terytorium Polski i tylko z tego względu wszedł w ich posiadanie.

Kolejno, Sąd wskazuje, że uczestnik oba pojazdy przetransportował do siedziby oddziału Spółki. Sąd zauważa także, że również dalsze działania dowodzą, że to Spółka - nie zaś wnioskodawca - podejmowała decyzje odnośnie tych samochodów. To bowiem Spółka zleciła wycenę samochodów i za nią zapłaciła. Nadto, to Spółka, która w ramach swojej działalności przewidywała zakup, renowację i sprzedaż samochodów, podjęła decyzję o renowacji ww. aut.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu bezspornym jest, że właścicielem obu wyżej wymienionych pojazdów była Spółka nie, zaś wnioskodawca i że A. M. (1) miał tego pełną świadomość.

Co istotne, wnioskodawca w żaden sposób nie wykazał, podnoszonych przez siebie twierdzeń, tj., że wspólnicy Spółki podejmując decyzje o zakupie tych samochodów ustalili, że Spółka dokonuje jedynie ich „pozornego” zakupu zaś „prawdziwym” właścicielem będzie A. M. (1). Zresztą kwestia własności została ostatecznie przesądzona przez Sąd Rejonowy w Toruniu, w sprawie o sygn. akt I C 714/13.

Sąd uznał, że także późniejsze działania wnioskodawcy - ale jeszcze przed powstaniem konfliktu między współnikami - dowodzą, że A. M. (1) nie czuł się właścicielem tych aut. Nawet bowiem jeśli były jakiegokolwiek uzgodnienia pomiędzy współnikami, że samochody te zostaną jemu zbyte, to jednak A. M. (1) nie podjął w tym celu żadnych działań. Ani nie zabiegał o zakup tych samochodów od Spółki, ani nie domagał się przeniesienia ich własności na swoją rzecz, ani też nie podjął próby ich rejestracji na swoją rzecz. Co prawda, wnioskodawca wyrobił i dysponował niemieckim tymczasowym dowodem rejestracyjnym, jednakże jedynie w celu wjechania tym samochodem na teren Polski. Zaznaczyć bowiem należy, że sam wnioskodawca przyznał, że jeden z samochodów był na tyle sprawny, że mógł się nim poruszać, zaś drugi został przywieziony na lawecie. By zaś poruszać się samochodem, konieczne jest posiadanie dowodu rejestracyjnego i taki - ale tylko tymczasowo - uczestnik uzyskał.

Dodatkowo Sąd podnosi, że w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Toruniu wnioskodawca zeznał i podnosił, że oczekiwał, że Spółka dokona przeniesienia własności tych samochodów na jego rzecz. To również zdaniem Sądu wskazuje, że nigdy, a już w szczególności w chwili objęcia w posiadanie samochodów w porcie w Niemczech, wnioskodawca nie czuł się jak właściciel tych samochodów; wręcz przeciwnie wiedział i miał absolutną świadomość tego, że to Spółka właścicielem tych aut.

Powyższe, w ocenie Sądu wyklucza możliwość zasiedzenie obu wymienionych uprzednio pojazdów przez A. M. (1).

Dla wyczerpania tematu, Sąd dodatkowo podnosi, że z materiału dowodowego wynika, wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, że po zaistnieniu sporu między współnikami, Spółka domagała się zwrotu swojej własności. Wskazuje na to choćby wezwanie z dnia 28 kwietnia 2011 r., które - co sam A. M. (1) przyznał w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Toruniu - otrzymał. Co prawda, w toku tego postępowania wnioskodawca podniósł, że nie ma takiego wezwania w swoich dokumentach, jednakże wobec pewnych i konsekwentnych zeznań świadka B. C. (1), że już wcześniej były do wnioskodawcy kierowane podobne, tyle że ustne wezwania, Sąd nie dał wiary jego zeznaniom, że tego wezwania nie otrzymał.

Uwadze Sądu nie umknęło też, że wnioskodawca dopiero po 2011 r., a więc po otrzymaniu ww. wezwania ubezpieczył samochody i dokonywał ich przeglądów. To z kolei oznacza, że dopiero od 2011 r. wnioskodawca niesłusznie uważał za właściciela tych samochodów i wywodził swoje prawo z „rozliczenia się ze Spółką”, która jak twierdzi, jest mu winna pieniądze. Ewentualny jednak bieg trzyletniego terminu został przerwany wywiedzeniem powództwa przez Spółkę o wydanie tych pojazdów.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że wnioskodawca nie zasiedział samochodu osobowego marki M. (...), rok produkcji 1985, nr VIN (...) i samochodu osobowego marki M., rok produkcji 1982, nr VIN (...), albowiem nigdy nie był on w dobrej wierze co jego charakteru ich posiadania.

Z tych względów orzeczono, jak w punkcie I. sentencji.

Na zakończenie Sąd wskazuje, że oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania B. C. (4) na okoliczność prawomocnego rozstrzygnięcia kwestii własności pojazdów objętych wnioskiem z uwagi na to, że powyższa okoliczność została wykazana poprzez złożenie do akt sprawy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt VIII Ca 584/14.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z § 7 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz. U. 213, poz. 490) w zw. z § 5 tego rozporządzenia w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia. Wnioskodawca określił wartość przedmiotu sporu na 22.000,00 zł. Nadto do kosztów Sąd doliczył opłatę skarbową od pełnomocnictwa. Zaznaczyć przy tym należy, że interesy wnioskodawczy i uczestnika w tym postępowaniu były sprzeczne, dlatego też zastosowanie znajdował przepis art. 520 § 3 k.p.c.

O powyższym orzeczono, jak w punkcie II. sentencji postanowienia.

SSR Monika Borowska

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

22.07.2015 r.